

Strijbeekse Vennen

De eerste excursie in het jaar is altijd een gok wat het weer betreft. Hadden we vorig jaar tijdens de eerste excursiedag een gevoelstemperatuur van -15°C en een stevige noordoostenwind met windkracht 6, deze week vooraf gaande aan de tocht hadden we al temperaturen van 21°C . Toch zou het weer volgens de weersberichten omslaan naar kouder en af en toe een bui.

Toen we op deze zaterdagmorgen vertrokken scheen de ochtendzou en zag het er redelijk uit. Met elf leden van de vogelwerkgroep gingen we op pad naar de Strijbeekse Vennen.

De **Strijbeekse Vennen** is een natuurgebied dat zich bevindt ten noorden van Strijbeek.

Het meet 239 ha en is eigendom van Staatsbosbeheer. Dit voormalig heidegebied werd vanaf 1932 ontgonnen en deels beplant met naaldhout en deels omgevormd tot landbouwgebied. Wel bleven een aantal vennen en de omringende heiderestanten uitgespaard. Het betreft **Rondven**, **Langven**, **Zwarte Goor** en **Goudbergven** (ook: *Patersmeer* genaamd). Vanaf 1990 begon men de verdroging tegen te gaan, heeft men de vennen uitgebaggerd, heidegebiedjes afgeplagd en recreatieweitjes opgeheven en eveneens afgeplagd. Vooral het Goudbergven is interessant, daar het omgeven wordt door een paraboolduin. In het ven ligt een veeneiland, waar zachte berk en gagel groeit, maar ook zeldzame planten als veenpluis, kleine veenbes, ronde zonnedauw, kleine zonnedauw, dopheide, lavendelhei, klokjesgentiaan en beenbreek. Tot de heidevegetatie behoort: moeraswolfsklauw, tandjesgras, pilzegge en trekruis.

De zoogdieren die kenmerkend zijn voor het beekdal zijn de ree, haas, vos en eekhoorn. Maar ook zie je veel soorten roofvogels, zoals buizerd, havik, torenvalk, bos- en ransuil. Ook vinden we er de gekraagde roodstaart en bonte vliegenvanger. De bewoners van de open plekken zijn de nachtzwaluw, boompieper en houtsnip. In de aanwezige vennen en laagtes komen amfibieën als pool- en bastaardkikker, gewone pad, vinpoot- en Alpenwatersalamander voor. Op de zandpaden laat de levendbarende hagedis zich regelmatig bewonderen. Het beekdal is ook zeer rijk aan insecten. Dagvlinders zoals groentje, bont dikkopje hebben hier samen met libellen zoals venwitsnuitlibel en koraaljuffer hun leefgebied. Tijdens het wandelen kun je heidesabelsprinkhanen, maar ook bosmieren met hun metershoge nesten tegenkomen. Aldus de beschrijving op de website van Staatsbosbeheer.

Op het eerste het beste ven zagen we al een paartje nijlganzen en rende een haas voorbij, hoorde we de grote bonte specht al roffelen om zijn territorium aan te geven en had ook de groene specht zich al aangekondigd. Terwijl we verder liepen zagen we onderweg al diverse koolmeesjes, pimpelmeesjes en roodborstjes en deden de tiftjafs hun best om te laten horen dat ze er weer waren. Op het eerste grote ven waar we langs liepen, het "Langven", was het vrij rustig met een paar grauwe ganzen, een paartje grote Canadese ganzen en wat wilde eenden. Vinken sloegen al aardig hun riedeltje maar waren het nou meivinken, boekvinken of toch gewoon maartse vinken? Onderweg werd er aardig over gebrainstormd. Op het pad waar we liepen was aan de ene kant het ven en aan de andere kant weidegebied, afgezet met een draad en daar moet je altijd op kijken want daar kunnen de roodborsttapuitjes je verleiden door steeds een beetje verder te gaan zitten om je op die manier van hun toekomstig nestje af te leiden. Zo ook hier, al vlogen er op diezelfde plaats ook nog een aantal putters rond. Voor we weer terug het bosgebied in zouden lopen keken we nog even uit over een omgeploegde akker met verderop ook nog een vennetje waar wat kuifeendjes en wat grauwe ganzen ronddobberden. Plotseling hoorde we het mooie typische geluid van de boomleeuwerik en zagen we er een

aantal in de lucht en op de akker waar ook een aantal holenduiven foerageerden. We waren een uurtje onderweg en het werd toch wel een beetje donker aan de hemel.

Verder lopend hoorden we nog de boomkruiper, vloog een blauwe reiger voorbij evenals een paar kokmeeuwen. Aan de bosrand zagen we ook een paar buizerds. Onderweg in de top van een boom hadden we nog een prachtig beeld van de boomleeuwerik. De eerste druppels begonnen al te vallen, de regenjassen en poncho's kwamen te voorschijn, nog even doorlopen en we waren bij een schuilplaats aan het "Rondven". We besloten hier maar even van een koffiepauze gebruik te maken.

Aan de rand van het ven zagen we ook hier de roodborsttapuit en op het water was het vrij rustig. We hoorden een grote lijster zingen en een tweetal grote bonte spechten waren achter elkaar aan het jagen. Nadat we van onze koffie genoten hadden trokken ondanks de regen door met onze tocht. We zagen een Kievit voorbij vliegen, hoorden op de achtergrond een fazant roepen en de merels vlogen regelmatig voorbij. Bij een flinke mierenhoop gingen we even kijken of er al leven zat in de hoop van de rode bosmier. Hier was het waar we onze eerste fitis hoorden en hij had gelijk met zijn deuntje; "het is nog wel mooi weer maar dat blijft toch niet zo". Gelukkig voor ons had hij het niet bij het juiste eind want het weer klaarde op en was het weer droog. Je merkt het gelijk aan de vogels want ook die kwamen weer tevoorschijn. Vinken, houtduiven, staartmeesjes, grote bonte spechten, boomklevers, winterkoninkjes, heggemusjes, gaaien, of zijn het hier Vlaamse gaaien, we zagen en hoorden ze allemaal. We stonden even stil bij een "monument" al moesten we wel goed kijken waar het stond. Het "monument" herinnert aan de Duitse legerbasis Kamp Bisam dat er in de tweede wereldoorlog was gevestigd. Kamp Bisam was een radarpost met twee grote radarschotels die geallieerde vliegtuigen kon opsporen en de luchtafweer waarschuwde. Er werkten honderden militairen, onder wie veel Duitse vrouwen. De bevolking ondervond veel overlast van de dwangmaatregelen, maar er vielen geen slachtoffers. Door een fors karrenspoor van de gierwagens liepen we naar de bebouwde kom richting "Goudbergven". Onderweg zagen we nog eksters, witte kwikstaarten, huismussen, spreeuwen, kauwen, zwarte kraaien en groenlingen die men vroeger ook wel vlasvinken noemden. Omdat er, meteen toen we het klaphek doorgingen bij het ven, een bank stond besloten we hier even wat te rusten en een bakje koffie te nuttigen op deze mooie plaats met een prachtig uitzicht met op het eiland bloeiende gagel.

Ook hier was het rustig op het water met alleen een paar grauwe ganzen, grote Canadese ganzen, meerkoet en wilde eenden. Verscholen in het gewas hoorde we toch het gehinnik van de dodaars. Onderweg bewonderen we nog wat flora zoals o.a. de rankende helmbloem, Omdat de bloemetjes op een leeuwerik zouden lijken, wordt ze ook wel eens leeuwerikbloem genoemd. Een oude naam voor de plant zou erdroock zijn. Op een oude boomstronk komen we verschillende soorten mossen tegen waarvan we de naam niet weten maar omdat er verschillende opzitten inclusief varen is het een aardig plaatje en wordt het door enkelen op de gevoelige plaat vastgelegd. We lopen verder en ook hier horen we de boom- en veldleuweriken en zitten er witte kwikstaarten op het veld.

Meestal maken we na afloop van de tocht een stop bij een restaurantje om nog wat te drinken maar nu lag deze op de wandelroute, dus hebben we nog wat gedronken bij "Pannekoekenboerderij het Smokkelaartje", waar Kees ons liet zien hoe hij zijn koekje met slagroom verorberde.

Nadat we genoten hadden van de koffie, koude - of warme chocomel al dan niet vergezeld van slagroom, vervolgde we onze tocht. Omdat wederom de lucht donkerder werd hebben we de pas er maar ingezet om toch maar droog bij de auto's te komen. Onderweg nog even het "Zwarte Goor" bewonderd, een prachtig ven omgeven door heide en hoog opgroeïend buntgras. Aangekomen bij de auto's begon het te regenen en te hagelen dus hebben we snel eenieder bedankt voor zijn inzet en kijken we weer uit naar de volgende tocht. Al met al een leuke tocht waar we toch weer 40 vogelsoorten bewonderd hebben.

Leo Reijnierse, coördinator VWG Ken en Geniet

Natuurvereniging Ken en Geniet